Çağlar Simsoy

DANS

okunacak nesne

okunacak nesneler üretir

DANS

öykü

Çağlar Simsoy

okunacak nesne
okunacak nesneler üretir

© Çağlar Simsoy
© Okunacak Nesne

Kitabın Adı: Dans

Yayın Yönetmeni: Eflatun Solmaz
Düzelti-Mizanpaj: Mücevher Dikinesoy
Kapak Tasarımı: Çağlar Simsoy

Tüm hakları Çağlar Simsoy'a aittir.

Kaynak belirterek yapılacak alıntılar dışında
hiçbir ticari üründe tamamen ya da kısmen kullanılamaz.
Eserin özgün yapısında değişiklik yapmaksızın,
dijital ortamlarda paylaşılabilir, çoğaltılabilir.

İletişim: caglarsimsoy@gmail.com

Dans

Hoca tahtaya problem yazıyor, bağırmak bir yana sesini yükseltmeye bile gerek duymadan kendi kendine anlatıp çözüyor. Dersin yayın kalitesi arkalara doğru düşer. O yüzden arka sıradakiler genellikle başka kanal izler. Hele ders matematikse, ön sıradakilerde bile karıncalanma başlar. Matematik hocamız kendi halinde bir adam, dünya umurunda değil. İki üç inek dışında herkes çoktan ipin ucunu kaçırmış. Bir kısmımızın kafası daha çarpma bölmede karışmış. İçimizde çarpım tablosunu bilmeyenler var. Sıra arkadaşıyla çene çalanlar, uzaktan uzağa laf yetiştirenler, gülüşenler, el şakası yapanlar... Sınıftaki mırıltı adım adım artıyor, büyüyor, ortam stadyuma dönüyor. Hoca yüzünü sınıfa döndüğünde gürültü azalıyor, bakış ne kadar uzarsa gürültü o kadar diniyor, tümüyle kesilmesi biraz zaman alıyor.

Yunus'la en arka sırada oturuyoruz.

"Düğünümüz var."

"Ne düğünü."

Tam yanıt verecekken, aramızdan geçerek duvara çarpıp düşen tebeşir, konuşmamızı böldü. Yunus, tebeşiri aldı, ağır ağır yürüyerek hocaya geri verdi. Hoca tebeşiri alırken fırçasını attı.

“Dersi dinlemiyorsunuz, bari gürültü etmeyin.”

Herkesin yaptığını yapıyorduk, kısacık bir süre sessizliği sağlamak uğruna kurban gerekiyordu, biz olmuştuk.

“Özür dilerim hocam.”

Yunus yanıma, hoca da tahtaya dönüyor. Çok sürmüyor, sessizlik önce fısıltılarla deliniyor ve geometrik olarak artıyor. Biz konuşmuyoruz, bozulduk, tahtaya bakıyoruz. Daha önce hiç bakmadığımdan görmemişim, problemin çözülüşü sihir gibi geliyor. Gözümün önünde uçuşan rakamların ne anlattığını hiç anlamıyorum ama tebeşiri tutan el sanki tahtada dans ediyor.

Sınıf pek kısa sürede yine cengele döndü, kakofoni kulakları zorlamaya başladı. Yem bekleyen yavru kuş gagaları durmaksızın açılıp kapanıyor. İçeride ağaç yoksa da viyaklama, ciyaklama, anırma, uluma, böğürme, ne ararsan var. Problemin en heyecanlı yerinde hoca durdu, tahtayı bırakıp masasına döndü. Sınıfa çevirdiği bakışları, gürültüyü mırıltıya, mırıltıyı fısıltıya dönüştürdü. İçeriyi öyle bir sessizlik kapladı ki duyulur diye düşünmeyi bile kestik. Dakikalar süren ama asır gibi gelen ölümcül bir suskunluk başladı. Çekingen öksürüklerle delinemeyen, kırk bir kişiyi ezen korkunç sessizliği zil bozdu. Zil sustuktan sonra yerinden kalkmayan hoca, iki dakika daha bize bakmayı sürdürdü. Sıranın altına defterini kitabını koyanlar olduysa da kimse yerinden kıpırdayamadı. Sonra hoca, çantasını alıp tek söz etmeden çıktı. Biz de kantine indik. Bol ketçaplı, az mayonezli patsolarımızı yerken konuşuyoruz.

"Düğün cumartesi."

Yunus mahalleden de arkadaşım. Yaz başında nişanlanan ablasının düğününden söz ediyor.

“Hangi cumartesi.”

“Bu cumartesi.”

“E maç var.”

“Ne maçı.”

“Trabzon'la maçımız var.”

“Sikerim maçını.”

Gülmeden, dik dik suratıma bakıyor. Hafta sonu ile ilgili bütün tasarılarım çöp oldu. Gideceğim yolu yok, es es kuralı...

“Seninki de düğüne gelecek. Dans da edersiniz.”

Benimki, Yunus’un kan bağı olmayan akrabası, dayısının gelininin kardeşi. Sınıflarımız komşu. Salınır salınmaz koridora koşarım, sınıftan çıkışını kollarım. Çoğunlukla sıra arkadaşıyla kol kola çıkar. Birkaç bakışımı yakaladı, kaçırmadım gözlerimi. Ötesine de geçemedim, Yunus’un git konuş diye kafamın etini yemesi işe yaramadı, konuşmaya cesaret edemedim. Tanıştırayım dedi, sonra dedim.

“Anasının babasının önünde dansa mı kaldıracağım.”

Onu demiyormuş, Murat’la yaptığımız dansı diyormuş. Mahallede eski bir ilaç deposu vardı. Sahipleri iki yaz önce çekip gitmişti. Geçen yaz biz işgal ettik. Neredeyse tüm yazımızı orada geçirdik. Büyüklü küçüklü tonlarca şişe bırakılmıştı. Onları kırmak en büyük eğlencemizdi.

Büyüklerinden başlayarak türlü oyunlarla un ufak ettik hepsini. Sapanla vurduk, taşla ezdik, birbirlerine kırdırdık... Yaz ortalarıydı, geriye yalnızca zor kırılan, avuç içi kadar ilaç şişeleri kalmıştı. Uzaktan duvara fırlatıyorduk, parçalanırken çıkardığı tok sese bayılıyordum. Bir gün, Taylan'ın fırlattığı bir şişe duvara çarptı ama kırılmadı. Şapşal Taylan, şişeyi düştüğü yerden aldı, uzaklaşmadan fırlattı. Şişe patladı. Taylan sırıtarak yüzünü bize döndü, birazdan farkına varacağı durumu ondan önce gördük. O da başına geleni yüzümüzde gördü. Yanağından penyesine akan kan, dümdüz bir yol izliyordu. Önce yüzümüzdeki şaşkın ifadeden kaygılandı, sonra elini yavaş yavaş yanağına götürdü, gözleri doldu. Sonrası koşuşturmaca. Üç dikiş atıldı. Depo birdenbire büyük soruna dönüştü. Büyükler orayı bize tümden yasaklama taraftarıydılar ama olası girişimlerimize karşı bu durumda bırakılamayacağına karar verdiler. Temizlik işini de bir büyük gözetiminde bize yüklediler. Kalın iş eldivenleri getirdi babam, temizlik bitene kadar başımızdan ayrılmadı. Tehlikeli gördüğü yerlerde kendi devreye girdi. Bir cumartesi pazarımızla depoyu tertemiz yaptık. İyi de oldu, dans çalışmak için yerimiz hazırdı, izinsiz, kaçak yoldan bolca kullandık. Murat, dört büyük boy pille çalışan teybini getiriyordu. Piller çok dayanmıyordu, teyp iki-üç saatte pilleri yiyip bitiriyordu. Taylan, dans etmeyi pek beceremez, biraz da şişmandır. Belki elma yanakları yüzünden o cam kırığına hedef oldu. Başka biri olsaydı cam kırığı teğet geçebilirdi. Yunus kilolu değilse de kalastır, bağdaş kurmayı bile beceremez. Murat ise düz duvara tırmanan cinstendir, ağaçların incecik dallarında göbek atar. Murat'la ben her fırsatta

depoda çalıştık. Ötekiler de bolca gaz verdiler.

Murat ne diyecek acaba bu dans işine. O kadar insanın içinde yapabilir miyim bilmiyorum ama hıyar Yunus, koreografi fakiri gösterimizi düğün programına katmış bile.

*

Aynada, çenemin altında belirmiş kıllara bakıyorum, testosterondanmış. Kafamda makas şaklatan Ruhi abi takılıyor:

“Şimdi sizin kulaklarınızdan taşıyordur.”

Artık “kamışa su yürüyor mu” sorusunun sorulacağı yaşı geçmişim, “manita var mı” diye soruyor. Yanıt olarak gülümsüyorum. Ruhi abi, kırpılması için önüne gelen her canlının analizini yapar, ona göre espriler uydurur, sorular sorar, teşhis koyar.

“Düğüne gideceğim abi.”

“Damat tıraşı istiyorsun yani.”

O gülünce ben de gülmek zorunda kalıyorum. Merak etmeyeymişim, kızlar gözlerini benden ayıramayacakmış. Merak etmiyorum, “şurayı biraz daha al”, “burası uzun kalsın”, “arkalar şöyle gelsin”, “favoriler böyle insin” dedim diye tersleyişine bozuldum.

“Koçum o kadar biliyorsan al kendin yap.”

Yüzümdeki birkaç tel için sakal tıraşı da yaptı. Gönlümü almak istercesine, sırıttı.

“Sakal müesseseden.”

Bu kadarcık kılı kestik diye para mı alacağız, diyerek içinden gülüyor da olabilir. Sonunda bitti. Aynada alıcı gözüyle kendime baktım, çok beğendim.

“Ulan senin yerinde olacaktım, haftanın her günü için bir sevgili yapardım.”

Ona hak veriyorum ama sorunun nerede olduğunu da bilemiyorum. Doğrulurken üstüme boca ettiği ucuz parfümü yaya yaya caddeye çıkıyorum. Adım başı dükkan vitrinlerinde yansımama bakıyorum. Alnıma düşen perçemlerin bozulmasını istemiyorum, sarsılmadan yürümeye çalışıyorum.

*

Annem ütülediği gömleği uzattı, giydim. Pantolonumu ütülerken, gösterdiğim özenle dalga geçti.

“Ne o, sen mi evleniyorsun.”

“Belli olmaz... Bana bu akşam için para verecek misin.”

“Belli olmaz.”

Ütülü pantolonu verdi, çantasını getirdi. Ben pantolonumu giyerken, o da çantasını açtı. Sakın bira, sigara falan içmeyeymişim, onlara para mı yetişirmiş, hem özenilecek bir bok olsalarmış, bizi bilirmiş, bu yaşta kafamız anca mikropluğa çalışırmış, gerçi küçüklüğümde de az mikrop değilmişim. Söylene söylene çantasından iki onluk çıkarıp uzattı. Henüz giydiğim, ütünün sıcaklığı üzerinde pantolonumun cebine attım. Yakışıklı oğluna övgüler düzdü, tükürüklü maşallahlar sıraladı, hem sever hem söver böyle. Çaktırmadan yatak odasına dalıp

babamın parfümünden sıktım. Boyadığım, cilalayıp ayna gibi yaptığım ayakkabılarımı giydim. Topuklar yere vurduğunda çıkan sese bayılıyorum. Portmantodaki aynada son kez kendime baktım. Dayanılacak gibi değilim, yansımama göz kırptım, öpücük yolladım.

İlk ben evden çıkmışım. Taylan'ın evi yarı zemin, evin yarısı kaldırıma gömülü. Camı tıklattım. Perdeye beline kadar görünen bir gölge düştü, yaklaştı, perde çekildi, annesi göründü, cam açıldı. İçerinin, oksijeni tükenmiş havası yüzüme çarptı. Neşesiz bezgin yüze dişlerimi göstererek gülümsedim.

"İyi akşamlar Şebnem teyze, Taylan evde mi."

Haşereymişim gibi baktı bir süre. Hal hatır sormadı, gerçi ben de sormadım. Güldüğünü görmedim bu kadının. Kızmayacağını bilsem, Taylan'a annesini hiç gülüp gülmediğini sormak isterdim. Camı kapamadı ama perdeyi çekti, asık yüzünü de alıp Taylan'ın odasına gitti. Fısır fısır birkaç cümle sıraladı. Bunu, Taylan'ın boru gibi sesiyle verdiği karşılıklardan anladım. Taylan çıkana kadar Murat da sokağa indi. Buram buram losyon, deodorant, saç jölesi kokuyoruz. Birbirimizi süzdük, ortalık ateşimizle yanıyor.

Düğün salonu mahalleye çok uzak değil, yürüyoruz. Yolda Murat, gömlek cebinden üç dal sigara çıkardı, yaktık. Tanıdık gözlerden gizlediğimizi sanarak avuç içimizde tuta tuta içtik.

Altı katlı binanın dar bir sokağa bakan girişinden, düğün salonuna girdik, içerisi boştu, erken gelmişiz. Piste gittim, kapalı duran sayısız düğmeli orgu inceledim. Bateri,

kalabalık görünümüyle ışık altında ışıl ışıl parlıyordu. Orta parmağımın tırnağıyla zile vurdum, incecik bir ses yayıldı. Salon girişinden seslenen Yunus'un yanına gittim, onu baştan aşağı süzdüm. Siyah, çizgili bir takım giymiş. Kırlangıç yaka ceket, beyaz gömlek, kravat takmamış. Rugan ayakkabıları ayna gibi parlıyor. Kısa saçlarını geriye yatırmış, briyantinlemiş. Sol kaşına iki çizik attırmış. Onu hiç bu kadar yakışıklı görmemiştim. Kıskanmadım değil. Selamlaştık.

"Bira... Hemen gidip gelelim."

Salondan çıktık, en yakın tekelin yerini tartıştık. Cadde üzerinde bulduk bir tane. Yunus ve ben, iki kişi girdik tekel bayisine. Dört toy, iki toydan daha toy görünür diye düşündük herhalde. Dört kutuyu, bir paket uzunu ve delikli naneyi, kara bir poşetin içine doldurup çıktık. Caddeden sessiz gördüğümüz bir sokağa kayıp biralarımızı açtık, birer uzun yaktık. Yunus, fazla ortadan kaybolmak istemediğinden, büyük yudumlar alıyor, biz de ona uyuyoruz. İçtikçe coşasım geliyor, zıplamak, takla atmak istiyorum. Murat piç piç sırıtarak sordu.

"Plajda güneşlenen bir adam varmış, o sırada oradan geçen bir kadın dengesini kaybedip adamın üstüne düşmüş, kadın hamile kalmış, neden."

"Oracıkta çakmış mı adam" dedi Taylan.

"O sırada değil de sonradan hamile kalmış olabilir" dedim.

Yok dedi ikimize de.

"Kadın adamın üstüne düşünce, eli herifin dalgaya

gelmiş. Kadın da birden boş bulunup 'hassiktir' demiş. Adam böbürlenmiş, 'evet has siktir'."

Yunus, soruya doğru yanıt vermedi ama olaya bambaşka bir boyut kattı. Murat'ın ağzı açık kaldı, "hassiktir" dedi. Deli gibi güldük.

"E, yanıt ne" dedim.

Çok bekletmeden söyledi.

"Adam, üstüne düşeni yapmış."

Komik miydi bilmiyorum, hepimiz yine anıra anıra güldük, ben bir de biramı püskürttüm. Püskürtmesem de olurdu ama neşemiz yerine gelmiş, gülmeye yer arıyoruz. Yunus birasını üstüne dökmemek için türlü biçimlere giriyor. Taylan hamamlık eden rüyasını anlatmaya girişti.

Deniz kıyısı gibi bir yermiş, yüzü her baktığında değişen bir kız varmış. Onunla havadan sudan konuşuyormuş. Mayosunun içinde sürekli büyüyen organına söz geçiremiyor, kız görür diye gizlemeye çalışıyormuş. Gizlenecek gibi değilmiş, elini dalgasının üzerine koyuyormuş, eli yükseliyormuş. Sonra kız, kızmış buna, "niye saklayıp duruyorsun, bıraksana" demiş. Elini çeker çekmez olan olmuş. Taylan'ın hedefi rüyasında bile uzaktan vuruşuyla alay ediyor, yine gülüyoruz. Sonra kalkmış banyoya gitmiş, temizlenmiş. Hazır banyodayken, rüya da aklındayken bir posta daha atmış. Şu rüyalanma olayını ballandıra ballandıra anlatırlar, özenirim, hiç başıma gelmedi. Gün içinde çok yorduğum için olabilir mi, gece elimden kurtulunca dinleniyor zavallı. Bir ara,

rüyalanana kadar dokunmamaya karar verdim, delirecektim, bir hafta zor dayanabildim.

Murat, Cem Özer'in programına çıkan bir kadının soyunduğunu söyledi, şair mi neymiş. Babam göz rahatsızlığı yüzünden televizyona uzun süre bakamaz, belki o yüzden televizyonu hiç sevmez ama ev halkına yasaklamayı da gözü kesmez. Fakat akşam saat on bir oldu mu televizyon kapanır. Programın beş dakikası varmış, en heyecanlı yerinde film yarıda kalmış, hiç fark etmez. Böyle magazin haberlerini ancak arkadaşlarımdan duyarım. Bir sigara daha yaktım. Biranın dibi çok acı, on beş dakikada bitirdik kutularımızı. İkişer delikli nane attık ağzımıza. Yunus cebinden küçücük bir kolonya şişesi çıkardı, herkese dağıttı.

"Saat kaç."

Yunus ceketinin kolunu sıyırıp baktı.

"Sizin maç başlamış."

Murat futbolla ilgilenmez, Yunus Beşiktaş'lı, Taylan Fenerbahçe'li, sallamıyorlar. Benim dışımda maçla ilgilenen yok. Bir kahve gördüm

"Siz devam edin ben geliyorum."

İçeri girdim. Maç başlayalı beş dakika olmuş, durum sıfır sıfır. Bizimkiler korner kullandı, top kaleye yaklaştı ama kafayla uzaklaştırıldı, kahvede bir dalgalanma oldu. Sonuç yok, çıktım. Düğün salonunun girişine geldik. Üçünün yüzü de al al, hiç kuşkum yok benimki de öyledir. Yüzlerine yerleşen ahmak sırıtış, kuşkum yok benim yüzümde de vardır. Yunus bizden ayrılıp içeri girdi. Biz

hemen girmedik, girişten uzak bir köşeye çekilip birer sigara daha içtik.

İçerisi dolmaya başlamış. Müzik çok yüksek, içime işliyor. Düğünün merkez noktasından olabildiğince uzak, olabildiğinde arkada bir masa seçtik. Kafam bir acayip, dünya bambaşka geliyor gözüme. Oturduğum yerden, gözlerimle düğünü geziyorum. Biri mikserin başına geçti, müziği susturdu. İnsan mırıltısı çıplak kaldı, her köşeden konuşmalar çarpıyor kulağıma. Orgu açıldı, pıt diye bir ses çıktı kolonlardan. "Asla Vazgeçmem" şarkısı başladı. Tarkan, salona yayılan konuşmaların üstünü örtüverdi. Keyfim yerinde, içim kıpır kıpır.

Durmadan insan akıyor içeriye. İlk defa o gün serbest bırakılmış gibi bolca yapılan makyajlar nedeniyle, özellikle yaşı ilerlemiş olanların yüzleri korkunç. Kız çocukları bile makyajlı, gelinliğe benzeyen elbiseler içerisinde küçültülmüş yetişkin olmuşlar, bütün sevimlilikleri gitmiş. Nine grubundakiler çoğunlukla sade, neredeyse her gün gördüğümüz gibiler. Çocuklar masa aralarında birbirlerini kovalıyor, balonlarla oynuyor, çelenklerden çıkardıkları çiçekleri yolup yolup havaya atıyorlar. Girişte Yunus, annesi, babası ve küçük ablası, damadın annesi ve babası gelenleri karşılıyorlar. Masalara yerleşenler, kalkanlar, ortalığı kesenler, konuşanlar, dolaşanlar, gördüğüm karmaşaya içimde anlam veremediğim bir coşkuyla bakıyorum.

Murat, benimkinin nerede olduğunu sordu, henüz gelmediğini söyledim. Tam o sırada Taylan dürttü, benimkinin geldiğini söyledi. Kalp atışlarım hızlandı hemen.

Kolsuz, boğazı kapalı, pullu mini elbise giymiş. Blok topuklu, açık burunlu abiye ayakkabıları da elbisesi gibi ışıl ışıl parlıyor. O da makyaj yapmış ama ona çok yakışmış. Kabartılmış kumral saçları, yüzünün solundan dökülüyor. Murat'ın "öküz gibi bakmasana" uyarısıyla başımı piste çevirdim. Baterist, gitarist ve piyanist yerlerini aldı, canlı müzik başladı. İnsanlar gelmeyi sürdürüyor.

Çocuklar ayak altından kışkışlandı, pist boşaltıldı, maytaplar yandı, ışıklar söndü, düğün marşı başladı... Gelin ve damat içeri giriyorlar, bütün salon alkışlıyor. Nikah memuru, şahitler, kabul ediyor musun, evet, evet, sizleri karı koca ilan ediyorum, alkışlar, imzalar... Enişte, Tuğba ablayı alnından öptü. Memur gitti. Gelin damat piste çıktı. Piyanist şarkıya başlıyor. "Gönlümde açmadan solan bir gülsün." Ayarsız ekipman yüzünden kolonlardan sürekli çığlık düdük arası bir ses çıkıyor. Piyanist tüm çiftleri dansa çağırıyor. Taylan'ın kulağına yaklaşıyorum.

"Birazdan takı töreni başlayacak, Yunus'a söyleyelim bir sorti daha yapalım."

Yunus'un yanına gidiyorum, iğne tutacağından uzun bir süre salondan ayrılamayacağını söylüyor. Eliyle işaret edip ardına düşürüyor. Mutfağa giriyoruz. Bir köşeye el altından içki dağıtım masası kurulmuş.

"Dayı kolay gelsin. Bizim arkadaşlara da verir misin birer tane."

Yunus'un dayı dediği, yirmili yaşlarda bir adam.

“Oğlum sarhoş olup başıma iş açmayın. Baban oyar beni.”

Bol votkalı dört bardakla mutfaktan çıkıyoruz, masaya dönüyoruz. Kağıt bardaklarımızı tokuşturuyoruz. Yunus, bir dikişte bitiriyor bardağını. Gözleri sulanıyor, genzi yanıyor, ağzını açıp göğsünü yumrukluyor.

“Yandım anasını satayım. Şu takı geyiği bitsin, gelirim.”

İçince ona hak veriyorum, votkası bol olmuş, boğazımdan aşağıya sıcak sıcak akıyor.

Maçın ikinci yarısı başlamış olmalı. İçkimi bitirip dışarı kaçıyorum. Yüzüm şimdi daha da yanıyor. Caddedeki birahaneye giriyorum. Beni içeride tutmayacaklarını biliyorum ama biri kışkışlayana kadar en azından sonucu öğrenirim. Durum bir-sıfır, bizimkiler önde. Golü ilk yarıda Uğur atmış. Önde olmamıza karşın içeride gerilim yüksek, millet hop oturup hop kalkıyor. Alkol yüzünden gevşediğimden ya da maçı başından izleyemediğimden olacak, pek heyecan duymuyorum. Göze batmamak için içeride çok durmadan çıkıyorum.

Murat ve Taylan’ı dışarıda sigara içerken buldum. Murat, ceketinin cebinden otuz beşlik votka çıkardı. Büyük coşkuyla karşılayamadım, kafam yeterince güzel. Yunus, içeriden aşırmış. Yemek servisi başlayacakmış, kaçırmamak için masamıza döndük. Masa altında bardaklarımızı doldurduk. Tavuklu pilavlarımızı yedik.

“Hadi birer sigara içelim.”

Yine Murat’ın başının altından bir piçlik çıkıyor:

“Issız adaya düşsen, yanına gelen yerliye, ne ad verirsin.”

“Demir” dedim.

“O da der ki gel benimkini kemir.”

Taylan, boru gibi sesiyle kahkaha patlattı, sokağı inletti. Giren bana girdi tabi. Ters ters baktım, dirseğimle hafifçe dürtüp uyardım. Murat:

“Tuzak soru. Adamın ismi yok mu da sen koyacaksın.”

“Hemen kızlara yapayım, bu espri tutar” dedi Taylan.

“Yap. Koydukları isme göre de kafiyeli bir şey uydurman gerek” dedim. Murat:

“Ben bu işin nereye varacağını anladım. Murat tur at geyiği yapacaksınız şimdi.”

Yine gülüyoruz, gülebileceğimiz kadar. Bir saniye duruyorum, genzime kaçan kola votka karışımını ağzımdan burnumdan püskürtüyorum. İyice sallanıyorum, maçın sonucunu öğrenmek için birahaneye gitmek güç geliyor.

İçeride kalabalık, göbek atmakta. Yüzlere istemsiz düşen yorgunluğun gölgesi belirip kayboluyor. Seher teyze, Yunus’un annesi, yorgun yüz kaslarını hafif bir gülümsemede sabitlemiş. Babasıysa “gevşemek için” belli iki “bir iki duble” atmış. Gözlerinin önündeki bulut, hem çakırkeyifliğinden hem de kızını evlendirdiğinden herhalde. Murat’la ben bu zorunlu düğün görevinden muafız. Gösteriye kadar yorulup terleriz diyerek en azından iki kişiyi şu tuhaf ayinden kurtarabildim. Taylan’ın bahanesi yoktu. Bilmem, etmem, utanırım, onca

insan... Hiçbiri para etmedi. “Ama senin düğünün” demek de kurtarmadı.

“Ne demek lan benim düğünüm. Benim düğünümse senin de düğünün, hadi kalk.”

Taylan pistte, dengede durmakta zorlanıyor, kollarını kaldırıp indiriyor, parmaklarını şıklatıyor. Oturduğumuz yerden acıklı çırpınışına gülüyoruz. Yunus’un kulağına bir şeyler söylüyor, gülüşüyorlar. Pistteki karmaşa, başımı döndürüyor. Arada bir benimkinin olduğu masaya kaçamak bakışlar atıyorum. Bütün masaları tararmış gibi yaparken, onun masasında yarım saniye fazla duruyorum. Parça biter bitmez yanımıza kaçıyor Taylan. Gömleği üstüne yapışmış, iki dakikada at gibi terlemiş. Dalga geçiyorum:

“Yalnızca kollarını oynatarak nasıl bu kadar terledin.”

Yanıt vermeden pastasına dalıyor. Yunus henüz pistin kütle çekiminden sıyrılamamış. Pastayı yiyip limonatayı içtikten sonra başım iyiden iyiye dönmeye başladı. Müzik beynime işliyor. Taylan, masanın altına girdi, bütün içini döktü. Pisttekiler “iki gözüm iki çeşme, yanaklarım ıslanır” eşliğinde göbek atarlarken gürültü, Taylan’ın öğürtüsü bastırıyor.

“Ben hava almaya çıkıyorum.”

Taylan, eserini orada bırakıp gitti. Masanın altındaki karışımda sindirilememiş pasta parçaları seçiliyor. Arkasından küfrede ede peçetelerle örttük pisliği. Yunus yanımıza geldi.

“Hazırlanın, araya bir sılov parça girecek, ardından ben

pisti boşaltacağım."

Murat'a baktım, yüzü iki koca el tarafından büzüştürülmüş sanki. Gözleri kısık, bakışları nemli.

"Oğlum ben fena yamuldum."

"Aynen."

Burak Kut'un "Bebeğim" şarkısı başladı. Yüzümü yıkamaya tuvalete gittim. Ben yerimde duruyorum, dünya sürekli dönüyor. Bir an kafamdan dans işinden sıyrılmak için tüymek düşüncesi geçti. Yemedi tabi, ne Yunus'un ne Murat'ın elinden kurtulabilirim. Salona döndüm, çiftler bir sağa bir sola salınarak dönüyorlar. Benimki de başka bir kızla dans ediyor, gülüşerek.

Derken sıramız geldi. Şu iş için söz verdiğime pişmandım ama artık müzik başladı. Benimkine hünerimi gösterebileceğim tek an olduğu için bundan yararlanmak istiyorum. Yunus bizim için pisti boşalttı. Piyaniste adımızı söyletti. Bir Murat hareketini yapıyor bir ben, aramızda tatlı bir yarış başladı. Alkış aldıkça coşuyoruz. Alkol yüzünden uçtuğum yere konamadığımın farkındayım. Murat iki kez tökezledi. Durumu dışarıya belli etmediğimizi umuyorum. Belki çoktan maymun olduk, farkında değiliz. Benimkinin masasına göz ucuyla bakıyorum, gitmeye hazırlanıyorlar. Onun da görebileceğini umarak, ters takla atıp güzel bir final yapmaya karar veriyorum. Bu hareketi duvardan destek alarak defalarca yaptım. Kalabalığın arasında duvara ulaşabileceğim tek boşluk, boş bir sandalyenin bulunduğu yer. Ona doğru koştum, sıçrayıp sandalyenin tepesine bastım ama sandalye duvara tam yaslı olmadığı için geri gitti. O yüzden

tam dönüş için ivme kazanamadım. Bunu anladığımda çok geçti. Başım çoktan yeri bulmuştu. Kazandığım ivme tam dönüşüme yetmemişti ama boynumun kırılmasına...

Ölmemiş olabilirim. Gözümü açtım, düğün salonunda değilim, hastanedeyim. Annem, yatağın ucunda bir sandalyede çok rahatsız biçimde uyuyor.

“Anne!”

Sesimi duyar duymaz sıçrıyor, kalkıp yanı başıma geliyor. Yorgun, solgun yüzüne bakınca onu ne kadar üzdüğümü anlıyorum, utanıyorum. Ağzına çarpık bir gülümseme yerleşiyor. Saçlarımı meltem gibi narince okşuyor. Gözlerinden, omzuma ve yastığa inci taneleri dökülüyor.

“Söyle oğlum, söyle aslanım.”

“Maç… kaç kaç bitti.”